

Øjeblikket er belavet paa, naar disse Ting blive tagne fra Domstolene og lagte ind under Administrationen.

Laust Jensen: Jeg ønsker blot at fremkomme med en kort Bemærkning angaaende den Kritik, der er fremkommen over de Ændringsforslag, der under Nr. 22 og 24 i Betænkningen ere stillede af det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) og mig. Jeg skal ikke komme ind paa nogen Motivering af disse Forslag, da jeg i det væsentligste kan tiltræde den Motivering, det ærede Medlem for Viborg har givet dem. Men jeg skal dog tilføje, at jeg neppe er i Stand til at tillægge Sagen saa stor konstitutionel Betydning, som det ærede Medlem i den Tale, han for et Øjeblik siden holdt, lod formode, at han tillagde dem.

Men jeg mener i Virkeligheden, at det er fuldt forsvarligt at forbeholde Forældrene Retten til at indanke Sagen for Højesteret, da det dog er et Spørgsmaal af ret stor Betydning. Vi ere jo her inde paa et Forhold, hvor det kan være ret vanskeligt at lovgive med fuld Retfærdighed til alle Sider. Det drejer sig her som saa tit om at træffe den rette Grænse mellem Samfundets Ret og det enkelte Individets Ret. Mig forekommer det i hvert Fald, at Spørgsmaalet om at fratage Forældre Myndigheden over deres Børn, er saa stort, at det er rigtigt at forbeholde dem Ret til at indanke Sagen for Højesteret.

Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe), hvem jeg ikke ser her i Salen i Øjeblikket, fremkom forleden Dag med en Udtalelse angaaende dette Ændringsforslag, og henviste da til en Udtalelse, som er fremsat af en bekendt Mand her i København paa et Møde, som blev afholdt her den 22de angaaende Lovforslaget om vanrøgtede og forsømte Børn. Det fremgaar af det ærede Medlems Udtalelse, at han gør sig solidarisk med denne Mand med Hensyn til den Opfattelse, som den nævnte Taler paa det omtalte Møde gjorde gældende med Hensyn til Spørgsmaalet om Indankning for Højesteret. Ifølge et Referat i et Blad udtalte den ærede Taler — det var Assessor Brun — at det var forkasteligt at forbeholde Forældrene en saadan Ret til Appel; thi der kunde hengaa 1½ og 2 Aar, før Sagen kom for, og i Mellemtiden kunde Barnet blive ganske ødelagt. Det ser næsten ud til, at baade Hr. Assessor Brun og det ærede Medlem for Aarhus Amts

2den Valgkreds har den Opfattelse, at det er absolut nødvendigt, at Barnet skal forblive i Hjemmet, selv om Forholdene ere aldrig saa ugunstige, i den Tid, Sagen er for Højesteret. Men det er ingenlunde Tilfældet. Hvis Barnet forbliver i Hjemmet i den Tid, da Sagen er indanket for Højesteret, er det, fordi Overværgeraadet finder det forsvarligt, thi Overværgeraadet vil ogsaa efter vort Forslag have det i sin Magt, for saa vidt det finder det formaalstjenligt, at fjerne Barnet fra Hjemmet i den Tid, Sagen er indanket for Højesteret. Jeg ønsker blot her at gøre opmærksom paa, at det vil være en Misforstaaelse, om man tror, at Følgen af vort Ændringsforslags Vedtagelse vil blive, at Barnet ikke kan fjernes fra Hjemmet i den Tid, Sagen er for Højesteret. Det kan godt lade sig gøre, idet Lovforslagets Bestemmelse i saa Henseende bliver bibeholdt; saa vidt jeg husker er det i § 20, at der om Overværgeraadet staar, at det træffer Afgørelse om, hvorvidt Barnet kan blive i Hjemmet, indtil Beslutning tages. Man gør vore Ændringsforslag Uret, hvis man lægger den Betydning deri, at efter deres Vedtagelse vil det være nødvendigt, at Barnet, selv om Forholdene i Hjemmet ere aldrig saa ugunstige, skal forblive der i den Tid, Sagen forhandles for Retten.

Det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds (Lohmann) fremkom ogsaa med en Udtalelse angaaende det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem for Viborg og mig. Ifølge Rigsdagstidende brugte det ærede Medlem følgende Ytringer: „For det første forekommer det mig meget uheldigt at underkende disse Institutioners Competence i samme Øjeblik, man indstifter dem.“ De Institutioner, det ærede Medlem sigter til, ere Værgeraadet og Overværgeraadet. Maa jeg for det første sige, at der kan jo kun være Tale om at underkende Overværgeraadets Competence, thi Værgeraadets Competence er underkendt allerede af Lovforslaget derved, at de Beslutninger, det træffer, kan indankes for Overværgeraadet, men i øvrigt forekommer det mig noget mærkeligt at rette den Indvending mod vort Forslag, at man underkender disse Institutioners Competence. Det er jo i alt Fald ikke mere, end hvad der allerede i dette Øjeblik finder Sted for mange Spørgsmaals Vedkommende, som maaske neppe er af den Betydning, det Omfang som det, der her er Tale om. Man kunde jo saa med samme Ret sige, at baade Underrettens og Overrettens Competence er til enhver Tid